

Димчо Дебелянов

Лунен блясък

На лунния блясък вълните
заливат пустинния път –
кат сенки печални върбите
безмълвни край него стърчат.

Лъх ведър нивята заспали
облхва след огнений зной –
то сякаш сонм ангели бяли
преливат ги с златен покой.

Звезда към земята полита
от свода бездънно дълбок,
душата се вслушва: долита
глух шум от планински поток.

И в блянове тъмни увлечен,
аз плувам в безсилни лъчи,
милуван от спомен далечен
за две лъчезарни очи...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6098>]